

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גרינוולד	שם פרטי: לאה
--------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: זיגלבאום		בלועזית Segelbaum	
שם פרטי איתו נולדתי: אילונה		בלועזית Ilona	
עיר לידה: נירג'האזה		בלועזית Nyiregyhaza	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מיכאל		שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה רחל	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: נירג'האזה		בלועזית Nyiregyhaza	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקצוע לפני המלחמה:	
יסודי		חבר בארגון או בתנועה:	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: הונגריה (שם העיר או האזור ושם הארץ)		תלמידה -	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו:		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
אושוויץ, לייטמריץ, טרזינשטאט		Auschwitz, Leitmeritz, therresienstadt	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: טרזנישטאט		תאריך השחרור: 1945	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור הונגריה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1948	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

עם פרוץ המלחמה הייתי תלמידה בבית ספר והעניין עדיין לא נגע אלינו, עד שהגרמנים נכנסו להונגריה ואז הוכרחנו ללבוש את הטלאי הצהוב. תחילה עוד המשכנו בלימודים, אך בהמשך בעקבות סנקציות שהוטלו נאלצנו להפסיק; בכל רחבי העיר נתלו שלטים שאסרו על הכניסה ליהודים וכלבים ואנשים פחדו לצאת לרחובות. אני לא רציתי לשבת בבית והלכתי ללמוד מקצוע. הגעתי לקורס לתפירת כובעים ואני זוכרת שהייתי הולכת עם הטלאי בגאווה וכלל לא ניסיתי להסתירו.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כבר באותה שנה נלקחנו כל המשפחה למחנה אושוויץ-הורי עם דודי ביחד עם אחותי ואני. אחי, טיבור(דוב ירמיהו), נעלם עוד שנה קודם לכן ועד היום אינני יודעת מה עלה בגורלו. כשהגענו למחנה הרחתי ריחות חזקים של גופות חרוכות ושריפות. כבר ברגע שירדתי מהקרונות ראיתי תוך ארוך שנשרך סמוך אלינו ובדיעבד התברר לי שזה היה התור לד"ר מנגלה שהיה מחליט מי ימשיך לחיות ומי ילך להשמדה. כבר ביום הראשון בשעה הראשונה הופרדנו, המבוגרים נלקחו מייד להשמדה ואחותי ואני ניצלנו. כשהגיע תורי נשאלתי בת כמה אני, ועד היום אני לא יודעת להסביר למה נפלט לי מהפה שאני בת 16 כשבעצם הייתי בת 15, ובדיעבד התברר לי שזה מה שהציל את חיי כיוון שהמיון היה לבני 16 ומעלה ומי שהיה מתחת לגיל נשלח מייד למחנה השמדה. לאחר המיון לקחו אותנו למקלחות, לקחו לנו את הבגדים ובמקומם קיבלנו שמלות של אסירים. את הנעליים לקחו ולא כולם קיבלו זוג חלופי. גילחו לנו את הראש וכולם נראו אותו הדבר, ולכן כאשר חיפשתי את אחותי היה קשה מאוד לזהות. ברגע שזיהיתי מישהי מוכרת שאלתי אותה אם היא אולי ראתה את אחותי ומסתבר שזו הייתה היא מבלי שאזהה אותה.

בתוך המחנה תמיד היו אנשים שחיפשו את קרוביהם. היה הרבה בלבול, לחץ, צעקות ובכי. הספקתי להיות קצת עם אחותי עד שבסוף חודש יוני שוב היו מיונים לעבודה ודרכינו נפרדו. מאז יצא לי לראות אותה עוד מספר פעמים מעברה השני של הגדר, כשכל אחת עוסקת בעבודתה. בפעם האחרונה שלקחו את אחותי גם אני בכיתי וצעקתי, ומאז לא הצלחתי יותר למצוא אותה ולברר מה עלה בגורלה.

בסתיו 1944 בחג הסוכות שוב היו מיונים לעבודה, ואני נבחרתי לצאת. שוב לקחו אותנו למקלחות ופתאום הגיע חייל גרמני, ספר ארבעים אנשים והוציא אותם לתאי הגזים. כל מי שנשאר מחוץ לספירה נשלח למחנה עבודה ואני ביניהם, ושוב ניצלו חיי. באותם הימים חברתי ואני היינו מתווכחות על צבע הגז, וכדי להוכיח את טענתנו היינו עומדות ומנסות להציץ על העשן שיוצא מתאי הגזים, ללא הצלחה.

נלקחנו למחנה עבודה במפעל לייצור פצצות ושם שהיתי כחצי שנה. משם עברתי למחנה עבודה זוויתי בשם

לייטמריץ, שם היינו רק מספר ימים עד שהועברנו לטרזנישטאט למספר חודשים. בכל יום היינו מחכים בפחד לרגע שבו ייקחו גם אותנו למשרפות, עד שיום אחד באביב 1945 נכנסו הרוסים ושחררו אותנו, מספר ימים לאחר מכן הסתיימה המלחמה.

נא ספרי/י על חיך מתום המלחמה.

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בתום המלחמה חזרתי להונגריה ושם פגשתי את דודתי ועוד כמה בני דודים ששרדו. לאחר כשנה ברחנו לאיטליה כשאנחנו נאלצים לעבוד בדרכים קשות, ובאיטליה שהינו מספר חודשים עד שהגענו בספינה לארץ. על החיים בארץ אין לי כל כך מה לספר, כי כאן כבר מצאנו את השקט והנחלה. הקמנו בית לתפארת ואין לנו על מה להתלונן. למדתי בבית ספר לאחיות בבית חולים פסיכיאטרי בעכו. בעלי חיים היה אח ראשי באותו בית חולים ועבדנו יחד במשך 32 שנים עד שסגרו את המקום. עם השנים נולדו לי שני ילדים, מהם יש לי כיום חמישה נכדים ושני נינים. לפני כשנתיים כתבתי את סיפור חיי בתקופת מלחמת העולם השנייה. כבר כשהייתי ילדה ועברתי את כל הזוועות הללו ואת כל ההשפלות הייתי תמיד דווקא, שאני אנצח ולא אוותר, ועל שם כך קראתי לספרי "דווקא".

ראיון: ויקטוריה וולטינסקי

עכו, אוגוסט 2009